

НА ВЛАСТІ!

ОФГАН МІСЦЕВОГО ОРГАНІЗАЦІЇ
СОЮЗУ ГЕТЬМАНЦІВ ДЕРЖАВНИКІВ
У БЕРЛІНІ

Ч. 10 - 11. ТРАВЕНЬ - ЧЕРВЕНЬ - 1940

На правах рукопису.

ЗМІСТ:

1. Богдан Шемет: Бог — Гетьман — Україна	1
2. Іван Брусний: Склонім Чола	3
3. Мертвий живе	7
4. † Осип Назарук: Консолідація	8
5. З прилюдних виступів ЯВПГетьмана Павла	10
6. Промова ЯВПГетьмана	12
7. Врятований прапор	13
8. З організаційного життя	13
9. Нестор Літописець: Герой	16
10. Комунікати	16

ЦІНА 0.50 РМ

ЧИТАЧІ НАШОГО ОРГАНУ В ГЕНЕРАЛ-ГУБЕРНАТОРСТВІ!

Надсилайте гроши за „На Відсіч“ долученими складанками на конто: Konto Nr. 531 — für Klemens Trojimenko.

В Райху передплату на „На Відсіч“ платити на складанки Поштової щадниці в Берліні на конто: Nr. 1922° für Korolyschyn Myron, Berlin W 30.

В Протектораті гроши посылати складанками Поштової щадниці в Празі на конто: čís. 73.610 „Mykola Rossinevych Praha-Nusle II.“, коротко вказуючи на середній частині складанки на скільки чисел.

В Словаччині передплату посылати на рахунок у міській щадниці в Братиславі на конто: „G. 283. Ing. Nazjuta“ Bratislava.

Гетьманці й Симпатики! Запорукою розвитку Гетьманського Руху — це підтримка своєї преси. Будуйте міцні підвалини для розросту Гетьманської Преси! Організуйте на місцях масову кольортажу органу „На Відсіч“!

НА ВІДСІЧ!

Орган Місцевої Організації Союзу Гетьманців-Державників у Берліні

Ч. 10 -11.

Травень-Червень, 1940.

Богдан Шемет.

Бог — Гетьман — Україна

«Бог — Гетьман — Україна» — це гасло, під яким ми, гетьманці, розпочали 20 років тому боротьбу за визволення Української Нації зі стану хаосу, розпорощеності й бездоріжжя, і під яким ми тепер гуртуємо українців за визволення свого духа з неволі чужих впливів, до боротьби за державницький світогляд і врешті за здобуття й за укріplення Української Держави.

Кожний почин може мати тільки тоді успіх, коли він зачинається з Божого благословення, коли ті, що ведуть якусь справу, переконані в справедливості й святості своєї праці. А найбільше це відноситься до людських починань в ділянці впливів над почуттям і хотінням людської зброноти. Тільки той, хто вірить у правоту своєї цілі, почуває, що за ним стоятьвища сила — Бог — тільки той зможе пірвати за собою маси на перемогу за свою ціль. І ми знаємо, що наше українське діло святе, що поставлені самим провидінням боротись з темною силою, з найнижчими інстинктами, з запереченнням тисячелітньої європейської культури, опертої на релігії й хліборобській культурі, з тою кочовничою силою, що на наших національних кордонах робить шалений наступ на осіле населення. Це свята місія Українського Народу, благословенна самим Богом. Тому в нас на першому місці стоять Бог.

Так як Бог є символом і початком усякої справи, так Гетьман є передумовою й початком якої б то не було української справи. Бо те важкé завдання, що нам дало Провидіння, зможемо ми доконати тільки тоді, коли народ наш буде внутрі монолітно спаяний, а на зовні уявлятиме один та-ран, що битиме всією можливою силою Української Нації рівномірно в потрібне, згори визначене місце. Дати Українському Народові монолітність і визначити місце наступу — зможе тільки один, усіми українцями безпеклий визнаний Гетьман Усієї України. Тому ми свідомо ставимо ГЕТЬМАНА перед УКРАЇНОЮ, бо передумовою сильної Української Держави, що буде в стані не тільки витримати наступ варварства, але й перемогти його є ГЕТЬМАН, є підпорядкування всіх українців одному, одиноко правоправному проводові, є обєднання нас усіх коло непорушного й одиночного авторитету, є насамперед переродження українського народу в державницьку, себе саму поважаючу й горду своєї місії Націю. Україна — дійсна,

сильна, реальна — повстане тільки тоді, коли наперед в українців повстане розуміння того глибокого й сильного змісту, що має в собі поняття ГЕТЬМАН.

Гетьман... Гетьман — це маєтат Украйнської Нації й символ Української Державності. Україна може бути всяка — радянська, польська, літературна, фольклорна й т. д. Але Гетьман України може бути тільки в незалежній і самостійній Державі. Гетьман — передумова вільного життя Української Нації.

На жаль між українцями багато ще таких, що завдяки довгому періодові неволі загубили політичну культуру й уміння думати державницькими категоріями й тому не розуміють, що ставлячи «ГЕТЬМАН» перед УКРАЇНОЮ, ми тим самим ставимо НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, САМОСТІЙНІСТЬ і СУВЕРЕННІСТЬ Української Держави. тоб-то державницьке виховання Українського Народу передумовою існування України взагалі; бо Гетьман є символом Української Держави й вільного життя Української Нації. Наше завдання — наперед, ніж зачинати справдішний бій за відбудову Української Держави, виховати український народ в послуху Гетьманові, бо тим самим він виховується не тільки на доброго українця, але й ще на державника; бо українець може бути польнофілом і московіфілом, комуністом і «націоналістом» — гетьманець же може бути тільки державником, тільки самостійником і незалежником. Гетьманець це той, з ким можна зачинати бій не на життя, а на смерть за Українську Державу. Поки Український Народ не стане носієм гетьманської ідеології і духовим державником, поки не визнає добровільно Гетьмана і не зрозуміє, що Гетьман є передумовою України — доти розпочинати бій за Україну, це тільки безсиле борсання в незалежних від нас обсагинах, це тільки винищування цвіту Українського Народу.

Бо хочемо й боремось за Україну Володимира Великого й Ярослава Мудрого, Романа Великого й Короля Данила, за Україну Богдана Великого й Івана Виговського в перших часах його панування; ми боємося проти безладдя й горя, зліднів і нещастя княжих міжусобиць, часів Руїни, часів недержавного животіння під Москвою, чи отаманії Центральної Ради та Директорії.

Але поняття ГЕТЬМАН має глибше й ширше значення: воно є для нас *запорукою справедливості* й ладу в державі; Гетьман стоїть понад окремими партіями й групами українців і понад інтересами окремих одиниць; перед Ним усі українці рівні, чи то буде робітник чи хлібороб, інтелігент чи урядовець. В гетьманській державі не може бути скривдженій ні один клас Української Землі; всім однакові права і над усіма одно право, якому підлягає і сам Гетьман; запорукою справедливости Гетьмана служить та істина, що коли Гетьман зійде з вимоги справедливости, то в народі повстане почуття ображення й нездовolenня, пім розхитаються підстави Держави і врешті-решт одіб'ється це на самому Гетьманові й Його нащадках; а ніхто ж не буде сам проти себе виступати.

Наше гасло не нове і не ми його видумали; воно розповсюджене по всьому світі таке ж старе, як стара Українська Держава. Чи візьмем Німеччину й Англію, Францію й Росію — всюди стояв і стоїть провідник держави на першому місці після Бога: «міт Гот фір Кайзер унд Фатер-лянд», «За віру, царя і отечество», а на Україні билися старі дружинники за «свого Князя», а тим самим і за свою державу, як це ми знаємо з духу»

старих «Слов», пісень і легенд. Це гасло старе; під ним билися наші предки і поки воно було в силі, перемагали свсіх ворогів і мали свою Державу; воно свіяне традицією і звязує нас з нашими прадідами і їхнім здобутком і досвідом. І ми віримо, що якраз під цим гаслом ми відвоюємо свою Державу і тільки це гасло дасть нам, українцям, перемогу над нашими ворогами, їй силу виповнити нову місію — оборонити європейську осілу культуру. Ми переможемо, бо в нас БОГ — ГЕТЬМАН — УКРАЇНА!

Іван Брусний.

Склонім чола!

В неділю, дия 31. березня 1940 р., смерть вирвала з гетьманських лав одного з найпередовіших лицарів. Не стало Д-ра Осипа Назарука... Після Липинського і Томашівського втратили ми третього нашого великого Вчителя, ідеольоґа й провідника, Козацьке товариство, похиливши голови, стойте довкруги свіжої могили. Хто заступить Покійного? Хто зуміє, як він, славно послужити Гетьманові й Батьківщині? Втрата ненадолужима... Але пригадуючи життя й лицарські подвиги Покійного, черпатимемо з них приклад і спонуку для дальшої боротьби.

Осип Назарук народився в Бучачі, 31. серпня 1883 р. В дуже молодому віці, ще як студент, став активним членом радикальної партії. І без сумніву в житті Покійного, такому цікавому й рухливому, найдіковіша річ та еволюція, яка довела його з часом до того, що з безбожника та соціаліста зробився війовничим католиком та чоловим монархістичним діячем. Як пояснити собі такий духовий перелім?

Характеристичне для Покійного, що вибрал він замолоду саме радикальну партію. Панівна в довоєнній Галичині націонал-демократія, справжній політичний «омнібус» без виразного ідейного обличчя, немогла притягати людини, що у громадських справах не виносила ніякої туманності та двоїстості. Осип Назарук був частиною того своєрідного руху, яким була стара радикальна партія: не позбавлена деяких демагогічних рисів, але водночас з широкою організаційною роботою в народніх масах та з поважною розробленою — завдяки Драгоманову — програмовою сторінкою.

Війна 1914 р. пхнула Покійного на новий шлях. З непомильним інстинктом зрозумів Осип Назарук, що єдину забезпекою нашої майбутності може стати лише власна національна збройна сила. Він віддав усі свої зусилля, свій великий публіцистичний талант на пропаганду Січового Стрілецтва, творення українського військового міту. Так повстала книжка «Слідами Українських Січових Стрільців», на свій час справжнє обявлення. Цей твір у переважній мірі причинився до небувалої популярності Усусуців, в яких громадянство починало бачити запоруку майбутнього Україн-

ської Держави. Роля Осипа Назарука під час великого зриву загально здана. Як делегат львівської Національної Ради попав у листопаді 1918 р. до Білої Церкви між СС та взяв визначну участь у повстанні проти Гетьмана. Це Назарук укладав перший маніфест Директорії, додавши до проекту Петлюри (що обмежувався до лайки на Гетьмана та до соціалістичних клічів) ідеалістичне самостійницьке обосновання. Був членом верховного політичного тіла СС, т. зв. Стрілецької Ради, в уряді Директорії займав посаду міністра преси і пропаганди. Після ісходу галичан за Збруч, Др. Назарук став найближчим дорадником диктатора Петрушевича. Разом з урядом ЗОУНР перейшов у трагічному листопаді 1919 р. на еміграцію.

Др. Назарук змалював своєї революційні переживання у томі спогадів п. з. «Рік на Великій Україні». Це по сьогоднішній день одні з найкращих мемуарів з української революції. Писані вони заки Покійний став гетьманцем, коли був ще звязаний з закордонною акцією Петрушевича. А все-таки книжка наскрізь гетьманська своїм духом, бо яскравими картинаами показує політичну нікчемність республіканської демократії. Повстання, яке учасники (по опису Назарука) переживали в якомусь радісному похмілі, довело через рік українську землю до страшної руйни, армію до загибелі, уряд до еміграції.

«Камінь, єоже небрегоша зиздущій, сей бистъ во главу дому». Така доля Гетьманату, поваленого у зненависті українськими таки руками... Яка перша зустріч Покійного з Гетьманством? В «Році на Великій Україні» описана розмова, що її відбув Др. Осип Назарук з Гетьманом Павлом у Києві в листопаді 1918 р. Назарук просив допомоги для Галичини. Гетьман поспітав: «Що ж, хочете різати панів?» Здивований Назарук відповів: «Ні хочемо будувати Українську Державу». Гетьман усміхнувся і сказав: «На таку ціль поміч свою дам». Можна думати, що після року на Великій Україні Назарук перестав дивуватися цьому запитові Гетьмана. «Державне будівництво» УНР, менше-більше було однозначне з «різанням панів». Близче знайомство з республікою навчило Др. Осипа Назарука розуміти та цінити Гетьманство, таке зненависне нещасним нашим республіканцям.

Великий перелім в душі Покійного прийшов у 1923 році за океаном в Америці. До підсумків з революційного досвіду приєдналися спостереження над щасливим життям і стихійним монархізмом канадського народу. Др. Осип Назарук явно переходить в гетьманський табор, дуже тоді ще слабенький. З обраного шляху не зійшов Покійний уже ні на один крок.

Сьодоні виглядає воно досить просто! Чайже в багатотисячних наших лавах маємо не одного колишнього республіканського міністра й генерала. Але перед 17 роками був інший час. Ніколи ще колоніяльний розклад України не проявлявся у таких відразливих формах, як після невдачі визвольних змагань. Безнастаний зрист радянофільства був доказом, які сильні були тоді у громадянстві пораженські настрої. А ввесь самостійницький український світ складався з безлічі взаємно себе пожираючих груп і групок, повних безмежної злоби, злости й ненависті. Але всі ці групи були єдні в однім: навипередки мішали з болотом Гетьмана й Гетьманат. Треба було небуденої далекозорості, а передусім небуденої цивільної відваги, щоб серед таких несприятливих обставин привселюдно проголошувати: Україна впала разом з Гетьманатом! До цього часу знайшов в собі таку силу характеру лише невеликий гурт ідеалістів, згуртованих при «Хліборобській Україні». Але ж бо на них здеморалізоване громадян-

ство могло зі спокійним сумлінням не звертати ніякої уваги: це були «російські й польські поміщики», що таким способом задумали «повернути свої маєтки в Україні». З Назаруком явилася на коні зовсім інша постать. Кістя від кости галицької демократії — і нагло монархіст-гетьманець. В той час крок Назарука виглядав для стороннього ока як припадок політичного божевілля, або як якась спекуляція. Саме так пояснювали виступ Осипа Назарука його вчорашні товариши. На Покійного сипалися лайки й зневаги з усіх сторін. Але час виявив чистоту його замірів та слушність поступовання.

Ще не прийшла пора, щоб визначити повну ціну заслугам Покійного для Гетьманського Руху. Велика організаційна й пропагандивна акція в Північній Америці в роках 1923—1926, принесла свої овочі після більше як десяти літ, під час тріумфальної подорожі Гетьманника Данила. Слушно зробили видавці пропамятного альманаху, посвяченого цій події, поміщуючи на першому місці, після світлин членів Гетьманської Сімі, портрет Д-ра Осипа Назарука, хоч його від довгого часу вже не було в Америці. Це йому завдячує Україна одну з найрадісніших подій в сумному часі від упадку державності. Осип Назарук основоположник великого гетьманського братства за океаном, що очолює тамошнє українське життя. День наших живів на рідних землях ще не прийшов. З перспективи Києва буде можна оцінити працю Покійного, як виховника цілого покоління гетьманців-державників Західної України. В польських обставинах вільна організаційна праця була неможлива. Від повороту до краю 1926 р. аж до вересня 1939 р. Осип Назарук редактував у Львові католицький орган єпископа Хомишина, «Нову Зорю». Була це газета з наскрізь індивідуальним обличчям, утримана у своєріднім «назаруківськім» стилі. Покійний сам виповнював у великій мірі шпалти «Нової Зорі» статтями й «трактатами», витриманими незмінно у державницькому й консервативницькому дусі. Важніші з них з'явилися опісля у відбитках окремими брошурами. «Нова Зоря» часто викликувала спротиви й полеміки, бо для незаправленої голови її міркування видалися вже надто парадокальні. Однак була це незрівняна школа гетьманської думки.

Варта спинитися на основних ідеях Покійного.

Першавсе вірив він, що державне відродження України мусить іти у парі з відродженням морально-релігійним. У Католицькій Церкві бачив Покійний найвищу форму християнства, тому був гарячим поборником унійної ідеї. Осип Назарук вірив, що аж утвердження греко-католицтва в Україні дасть нашому народові повну внутрішню моральну силу, а назовні забезпечить від сусідських польсько-московських замахів.

У політичному своєму світогляді Д-р. Осип Назарук ставив на першому місці легітимізм. В Роді Скоропадських бачив єдиний кристалізаційний осередок, довкруги якого зможе з часом відродитися українська нація і держава.

Нарешті Назарук був переконаний український «западник». Вірив у державницьку місію Західних земель. Ця точка його світогляду викликувала багато непорозумінь. Але хто знов, які близькі приятельські відносини вязали Покійного саме з наддніпрянськими земляками — ніяк не міг повірити казочці про «галицького сепаратиста» та «зененависника наддніпрянців». Можна думати, що «западництво» Назарука тсго самого походження, що «аристократизм» Липинського. Гетьманська ідеологія, що так

сильно підкреслює вагу природних сполучень (родових, територіальних і клясових) — вимагає, щоб гетьманець поширював свої погляди насамперед серед своїх найближчих. Для Липинського найближчі були його брати із шляхетського стану, для Назарука сини одної з ним Галицької волости, яку Покійний так дуже любив. Зрештою, як дійсний державник, Назарук завжди розумів політичне першенство, як першенство обовязків.

Як діяч і як людина відзначався Покійний великими прикметами. Муравлина працьовитість, ріновага духа, незвичайно сильне почуття гумору. Ale може найцінніша прикмета була його лояльність. Цього нам ще так часто бракує! До слова Покійного можна було мати довіря. Його вірність Гетьманові й гетьманській ідеї була міцна як скала. Один маленький приклад: Липинський, нервово розхитаний через свою недугу, попав у конфлікт з Назаруком. На рішучі домагання Липинського, Осипа Назарука без суду виключають з гетьманської організації, поміщують у пресі проти нього образливі заяви. Покійний переніс тяжку незаслужену қривду з лицарською покорою, не перестаючи ні на хвилину працювати на добро гетьманської ідеї.

Це незрозуміла містерія, як такій людині, що від довгих літ просто не мала приватного життя, всеціло віддавши себе громадській службі, — вміли виробити славу якогось грубого користолюбивого матеріяліста. Можна собі пояснити хіба виймковю невиробленістю та безkritичністю нашого суспільства. Проти Покійного, як проти передового державника, вели наклепи та брехнями сконцентровану атаку оба крила українського гуляйполя, універсітеті й оуністі. Їх ціль ясна: принизити гетьмансько-державний рух, в особі одного з його найбільших пробоєвиків. Руйники уладжували на Покійного бандитські засідки й напади. Зате серед братів-гетьманців щораз більше росла любов та вдячність для Д-ра Осипа Назарука, а вже особливо серед тих, що мали щастя стрінутися з ним особисто.

Події вересня 1939 р. примушують Д-ра Осипа Назарука піти на еміграцію. Тяжка втеча та вбогий емігрантський побут нелегко приходилися немолодій уже людині. Ale тоді, як не один патентований націоналіст спокійнесенько набиває кишені на різних «комікарках», Осип Назарук — не знаючи чи буде мати завтра на хліб насущний, без слова скарги — всеціло віддається національній роботі. Саме в останніх часах, таких тяжких для народу й для нього особисто, можна було спостерігти у Покійного пріплив енергії й оптимізму. До дня смерти не випускав пера із руки. Повторяв «Боже, хотілось би ще кавалок нашої України побачити». Не довелося. Дня 31. березня прийшла така несподівана й така передчасна смерть. Впав як вояк на шляху, не дочекавши перемоги. В пантеоні найближчих українських державників і патріотів остане вже назавжди.

Великому Гетьманському Лицареві Вічна Память і Слава!

Усім Гетьманцям і Симпатикам нашим, що надіслали Великодні привітання до Місцевої Організації, сполучені з могутнім Чином 29 Квітня 1918 р. — дякуємо та бажаємо якнайскорішого сповнення висловлених бажань.

Усім Жертоводавцям, що виявили своє глибоке зрозуміння для нашого органу «На Відсіч» — складаємо сердечну подяку та закликаємо й надалі невчинна працювати над розбудовою гетьманської преси.

Управа МО СГД, Берлін.

Мертвий живе

«Чи встигну закінчити?... — оце питання мучило Вячеслава Липинського в останні роки Його життя, в котрих невтомно працював Він над основним твором, що став для сучасних і грядучих бійців дороговказом у змаганні за Українську Державу.

На щастя українських державників, Він встиг висловити це, що підсвідомо носили в собі ті творчі сили українства, які розуміли, що будова Української Держави — це явлення нового світогляду; це переродження степовика на державника; це вірність і послух одному авторитетові; це поворот на шлях нашої Традиції — Гетьманства; це врешті перетворення «України малої і руїнницької» в творчу націю, здібну керувати власним життям.

Твір — «Листи до Братів-Хліборобів», що в час анархії, соціалістичної розперезаності й «політики вислужництва» нашого гуляйполя став державницьким маяком для горстки українських традиціоналістів, сповнив місією і ціль життя Липинського.

Липинський за життя мав тільки одно бажання — охопити найкращі думки й чини великих українських державників княжої доби й гетьманщини та передати й втілити їх грядучим українським поколінням. Виказати — коли Україна роззвітала, упадала й знову підносилася; виказати — хто підносив Україну до вершин Величі й Слави й хто спихав Україну в безодню руїни; чому Україна буйно розпростерши свої державницькі крила за Богдана, покотилася до упадку й немочі по його смерті; чому Україна, що вперше по двісті роках, у 1918 році проіснувавши могутнім ростом незалежницько-державним життям за Гетьмана Павла, впала по 8-ми місяцях жертвою північного ворога.

Липинський, даючи як відповідь на ці всі питання, — створив і залишив нам невімручий твір і відійшов на той світ, не побачивши вщіплення цієї могутньої Ідеї в серцях найкращих синів своєї улюбленої Батьківщини.

Липинський відійшов од нас. Але залишив нам гетьманцям у спадщині найбільші скарби свого духа, скарби для цілої Української Нації, — одинокий програм української державницької політики.

Скарб Липинського, Ідея Гетьманства, як усі великі ідеї, розвивається повільно, як дуб серед буряну, вибиваючись у гору, глибоко й назавжди вкорінюючись в душах українських мас.

Гетьманці, в девяту Річницю смерти Велитня Гетьманської Ідеї, посилім бій з усіма руїнницькими «націоналізмами» й отаманією, яким Липинський перший кинув визов безпощадній боротьби, протиставивши їм Ідею Гетьманства, як єдине спасіння для поневоленої України!

Крізь ворожі барикади, проломім шлях для Гетьманської Ідеї в найдальші закутини наших Земель!

В девяту річницю смерти Липинського — взнесім високо-високо Прапор воюючого Гетьманства, прямуймо вірно, твердо-невпинно під кермою Гетьмана Павла досягнення нашої святої Мети!

Це наше, в грізне моменто для України, — призначення!

Консолідація

коли, кому й яка найпотрібніша?

М о т т о : Хто розстроює домівку свою, одержить вітер у насліддя, і дурний рабом мудрого буде. — (Книга проповісток Соломонових, XI. 29).

Це ніколи не було в нашому народі такого гарячого бажання консолідації, злуги, єдності — як тепер. Це бажання консолідації загальне. Воно охоплює думаючих людей всіх верств і всіх політичних переконань від нашої провідної верстви почавши, на наших народніх масах скінчивши. І ніщо, буквально ніщо так не болить наших думаючих людей, особливо в нашого народа, як пекуча потреба консолідації.

І слушно. Бо навіть найбільші нещасти публичної натури лекше перенести, коли є загальне порозуміння.

Цю правду простий народ серцем відчуває, а провідна верства розумом належно оцінює і признає.

Особливо важна внутрішня консолідація в такій відповідальній добі як теперішня, яку тільки цілком дурні люди могли б легковажити. Бо хто тільки трохи розбирається в публичних справах, тому ясно, що по цій другій європейській війні, яка може бути дуже виснажуюча навіть тоді, коли б не затягнулася, державні народи можуть вже на довший час упорядкувати відносини в Європі тай поза Європою. Отже ѹ ми українці, як нація можемо на довгі часи мати те, що тепер збудуємо, чи радше осягнемо, пристараємо.

Якою ж зброя розпоряжаємо ми як національна спільнота, щоб щонебудь здобути, осягнути, пристарати? Ми нарід недержавний, отже не маємо ніякої, навіть найслабшої зброй, якою розпоряжає хоч би найменший з державних народів. Наша зброя — виключно духової, точніше: м о р а л ь н ої н а т у р и . Це одинокий наш спосіб, яким можемо щонебудь осягнути ѹ нема для нас іншого способу. Це виразніше кажучи: сяку або таку міру самоозначення може нам у практиці признати та сила, якій Бог наймудріший дасть перемогу в цім небувалім змаганні, призначивши її до нового упорядкування страшенно загноєного міжнародного життя. Річ ясна, що та порядкуюча сила візьме під увагу з добрим для нас вислідом українську національну справу тоді, коли її рішаючі люди прийдуть до переконання, що ми українці, як національна спільнота представляємо таку політичну вагу ѹ вартість, що без задоволення нас — Європи на довго ні заспокоїти, ні тим менше упорядкувати, не можна.

Ядро політичної (як зрештою всякої іншої людської) вартості становить моральна сила спільноти, себто її чистота ѹ внутрішня спаяність.

На чим вона полягає?

Є більша скількість причин і складників такої публичної моральної сили. Назву тільки головні:

1. Моральна сила народу залежить в першій мірі від його провідної верстви, точніше від якості провідних одиниць.

2. Коли особисте родинне ѹ публичне життя провідників недобре, то провід їх у публичних справах також не може бути добрий.

3. В публичній ділянці є у провідних одиниць два страшні джерела зла:
- коли провідники свою особисту амбіцію, користь або вигоду ставлять вище, ніж публичне добро;
 - коли на провідні місця видвигаються в народі люди залежні від чужих сил.

Це останнє зло очевидно ще гірше ніж перше, але воно буває й наслідком першого. Розуміється сама служба в чужих зовсім не мусить бути зла. Навпаки, вона може бути й високо моральна та хосенна також для нашої національної справи, але при слідуючих умовах:

- коли одиниця йде на службу до чужих сил, неворожих зasadничо українській нації;

- коли одиниця йде на службу до чужих тільки для самого заробітку, а також для того, щоб там опанувати якусь область праці й потому еVENTUALLY урядити ту потрібну область праці також у нас і для наших цілей;

- коли одиниця, що йде на службу до чужих сил, не змагає до участі в політичнім проводі своєї нації.

Ця третя передумовина дуже важна з двох причин:

- коли б політичний провід нації опинився в руках людей, залежних від чужих сил, тоді була б від чужих сил залежна політика такого «проводу». Значить: вона була б знаряддям чужинців, а не нашим. Ще виразніше кажучи: нація з таким «прородом» ніколи не могла б навіть змагати до ніякої суверенності, оскільки такий «провід» не скінчився;

- коли якась нація має у «проводі» людей залежних від чужих сил, тоді чужі сили знають це. Але не тільки вони знають це, а знає ввесь світ. І такої «нації» ніхто й ніде поважно не бере та й не може брати. Нація з таким «проводом» — це не нація, а компромітація.

Отже політична консолідація може відбутися тільки між групами й людьми, які незалежні від чужих грошей. Але чесні урядовці чужих сил можуть також зробити богато добра своїй нації, коли хочуть підпорядкувати своїй амбіції національному проводові.

Хто ж мав би й міг би під цю бурливу пору переводити консолідацію національних сил? Як відомо, в часі такої бурі, коли ще до того майже вся українська територія занята силами, яких диспозиційний центр знаходиться поза межами української землі, — неможливі ніякі вибори ніяких представників. Отже що остає? Остає тільки одно: зібрати разом тих, що представляли українські національні зорганізовані сили перед вибухом цієї війни. Коли вони згідно засядуть поруч себе, тоді й свій загал і чужі сили мусять призвати репрезентаційну компетенцію такому звязкові. А це мало б велике значіння внутрі й назовні.

Розуміється, крім представників організованих сил були б пожадані в такім крузі також люди визначні своєю особистою повагою й заслугами. А збір тої сили може відбутися не лише звичайним шляхом, бо тепер не-звичайні часи.

Хто ж мав би дати ініціативу до створення такого важного звязку нашої сили? Під кожним оглядом, почавши від свого віку, досвіду й традиції, найбільше покликаний до виконання такого діла обов'язку — наш ЯВПан Гетьман Павло. Настала пора, коли розлізлися чинники, що в заробітковий спосіб займалися цькуванням проти Гетьмана Павла і Його Роду. Не стало й тих, які платили за те цькування. Атмосфера прочистилася так, що вже видно серед неї одну річ, яка перед тим була закутана в темну мряку. По-

їздка Гетьманіча Данила, відбута по Америці й Канаді безпосередно перед вибухом війни, доказала як дуже порозумішав наш народ: він скрізь з надзвичайним одушевленням вітав молоду літоросль нашого традиційного Гетьманського Роду як Представника Його батька і всієї нашої національної традиції, що робило велике враження також на чужинців. Словом, атмосфера й настрої тепер далеко не ті, що були літ тому двадцять, коли паморока дійшла була до того, що навіть ідеалісти між нами валили завязки того, що могло нам обезпечити велику силу, як би ми були його підперли, замість валити. Отже є всі дані до того, щоб у згоді та злагоді відбулося навязання загального національного порозуміння представників всіх наших національних організованих сил, бо всі ми можемо звязатися, від найправіших до найлівіших.

Цієї важкої справи не вільно відкладати. Відповідальність за неї паде на зрілих старших людей, бо ніхто потому не винив би двадцятькілька літніх молодців, як би такої акції не переведено. За неї відповідають все й всюди політично дозрілі люди, відповідають перед Богом і совістю своєю, перед історією і народом своїм.

Отже до діла — в один великий круг, що має одну спільну мету!

3 прилюдних виступів ЯВПГетьмана Павла

За час бездарного кермування Центральної Ради українським державним життям, Україна скотилася до крайнього упадку в кожній ділянці державного життя. Положення по Квітневім перевороті 1918 р. вимагало напруги всіх сил від Гетьманського Уряду для приведення ладу й порядку та наданняпринципіяльного й програмового напрямку для оздоровлення життя в молодій Українській Гетьманській Державі. В цій дуже відповідальній праці Уряду брав участь сам Гетьман, засідаючи разом з міністрами з вечора до ранку, щоби тільки приспішити уложення державних законів, які давали б розвязку в питаннях судівництва, земельної реформи і т. п.

З богатьох прилюдно виголошених промов Гетьмана відбивається в цілій своїй ширині нечуваний розмах широких планів Гетьмана відбудови Української Держави та поставлення її на належний рівень призначення і відіграння ролі в майбутньому України.

То ж не диво, що сьогодні переглядаючи сторінки так короткого періоду існування Гетьманської Держави, відчувається велич і могутність України, на яку мусіли звернути свою увагу другі держави й числитися з Україною, як рішаючим чинником на Сході.

Кожне висказане слово й в більшості на причуд, бо на протязі зaledви 8-ми місяців, переведене в чин, — різко опрокидує неправду й шкідливу для визвольної боротьби пропаганду колишніх лівих засліплениців і теперішніх гуляйпольців. Доконані діла Гетьманом у 1918 р. аж надто заперечуєть закиди сучасних українських руйнівників, кидані під адресою Гетьмана, що нібито Гетьман намагався повторити Переяславську умову, заключену гетьтаном Хмельницьким, і відібрati від селян землю, а передати її поміщикам.

Як загонистою є забріханість чужинецьких наємників, що виступають проти Гетьмана й Гетьманського Руху, хай послужать уривки з промов

Гетьмана, в яких Гетьман ясно висказував свої погляди як відносно незалежності України так і суспільних проблем.

Один з дуже важних був виступ Гетьмана на другій сесії Українського Церковного Собору, 6 липня 1918 р., на якому Гетьман рішучо висловився за самостійну, автокефальну українську церкву. Згадуючи в своїй промові про тісний союз між козацтвом і українським духовенством на Україні в минулому, Гетьман продовжав: «Я гадаю, що наша церква, що одночасно з Українською Державою вийшла на вільний шлях життя, стане близько до своєго народу й поведе його по тому шляху віри й правди, по якому вели його славні, великі духом владики: Петро Могила й інші».

... «Кожний з нас розуміє, що розвіт національного духовенства, — це розвіт вільної Української Держави, яка спирається від малого до великого на сильних духом, окутаних любовю до віри й Рідного Краю».

«Бажаючи повного і вільного розвитку віри нашої та духовенства, я хочу, щоб усі діла української церкви рішалися тут у нас, на Україні, і тоді тільки будуть корисні наслідки й вашої праці і бажань народу.

Кажучи це, я не хочу сказати того, що я і Уряд втручаємося в церковні діла. Ні, але тільки стоячи на чолі Української Держави, я хочу, щоб культ релігії, який є великою основою державності, досяг апогея, якого б не змогли зломити ніякі ворожі заходи, котрі захотять насунутись на нас збоку.» (Д. Дорошенко, Історія України, 1917—23, т. II., стор. 84).

З нагоди прийняття 29 червня 1918 р. сотні слухачів учительських курсів, Гетьман говорив:

«Панове Вчителі! Більше ніж 250 років минуло від того часу, коли Україна зідналась переяславською умовою з Москвою, як рівна з рівною.

Весь час обеднаного життя України з Московщиною можна назвати тяжким 250-літнім ярмом національної неволі українського народу. На протязі цього довгого часу московська політика помосковлення й централізму зробила те, що український народ забув — хто він і чи є ми діти. Дійшло навіть до того, що більшість синів України соромилася назвати себе українцями, вживати свою рідну мову, уважаючи її за мову мужицьку, навіть носити свої національні прізвища. Після загально-російської революції, коли пута централізму були назавжди розбиті, коли український народ зміг виявити своє національно-державне обличчя, — державну владу на Україні захопили темні невідповідальні люди, які не вміли, або не хотіли, або просто державним безладдям бажали доказати неможливість існування незалежної України».

... «Я, як вірний син України, примушений був послухати голосу народу та свого серця і взяти всю державну владу в свої руки»... «Прохаю памятати, що не задля себе взяв я цей важкий тягар, а задля користі українського народу. Я висловлююсь так: «не про себе турбуюсь, а про те, щоб жила вільна й незалежна самостійна Україна».

«Народні потреби мені добре відомі і я зроблю всі заходи, щоб утворити краще його життя. Вас же, панове, прохаю, коли розідетесь на свої посади, прикладти весь свій розум і любов до Неньки України на те, щоб підняти рідну національну школу якнайвище, розуміючи, що тільки освіта допоможе народові використати ті багацтва, котрі сковані як у нас самих, так і в усій Українській Державі, і що тільки вона допоможе вийти народові на кращий, спокійний і рівний шлях життя.

Крім того, прохаю вас, панове, вжити всіх заходів, щоб розтолкувати мало освіченному народові про нині існуючу державну владу й *розвідки народові очі на тих, хто в неспокойї людськім хвилюванні бачить свою власну користь.*

Прохаю памятати, що я не той, хто богато обіцяє і нічого не дає, а той, хто працює мовччи, маючи своєю метою тільки щастя народу, українського народу. Единій незалежній, вільній Україні Слава! (Д. Дорошенко, Історія України 1917—23 рр., стор. 82—83).

По довшій виголошенній промові Гетьманом 21 червня 1918 р. до великої делегації селян з чотирьох губерній, — харківської, херсонської, полтавської і волинської, Гетьман дав додаткові відповіді на окремі запити селян:

«Говорять серед народу, що землі не дадуть. Це неправда: закон розробляється, але не можна його відразу видати, не рахуючись з історичним та юридичним боком питання. Великих маєтків більше не буде, землю передасться хліборобському населенню, але в кількості не більше 25 десятин в одні руки, при чим купівля землі одною особою в різних місцях також недозволена. За цим наглядатимуть власти та прокурорський догляд. Поміщикам надається право продати всю землю державному земельному банку для утворення земельного фонду Держави. Уряд сам буде ділити між безземельних земельні запаси. Тільки треба памятати, що для всіх землі не вистарчить, а тому треба підняти промисловість краю. Україна не має, наприклад, своєї текстильної промисловості. Треба всіми силами піднести нашу промисловість і засновати по всій Україні кооперативи, що значно поліпшить її життя Рідного Краю». (Там же.)

ПРОМОВА ЯВП. ГЕТЬМАНА

(виголошена 29 квітня 1940.)

ВИСОКОПОВАЖАНІ ПАНІ І ПАНОВЕ!

Сердечно дякую за слова, в якими звернулись до мене попередні промовці. Я признаюсь, що в наші тяжкі часи співчуття особливо вворощують.

Користуюся нагодою висловити Членам Гетьманської Управи, всім моїм найближчим співробітникам мою найщирішу подяку за їх жертвенну працю. Бажаю всім Гетьманцям веселих свят, а також душевних сил і енергії, щоб в честю і успіхом пережити теперішне наше безчасся.

Коли ми, не дивлячись на всі перешкоди, що їх нам із усіх боків стараються поставити, зуміємо тісніше обєднатися, коли Українство, роворощене по цілому світі, зуміє зберегти свою духову єдність, наше Українське Діло — я не маю в цьому ніякого сумніву — буде посуватися до своєї мети дуже швидкими кроками. Коли ж ми загубимо свою гордість, забудемо, що ми діти вільних батьків і будемо лише шукати притулку то тут, то там у чужих, а не йти свою власною чесною дорогою, то ми ніколи не вийдемо на спільній, в ільний шлях.

Я підношу свою чарку за те, щоб усі українці, де б вони не були, залишилися духовно обєднаними, щоб вони з гордістю і честю, не на словах, а на ділі, пройшли через горно іспиту, що наближається до нас, та щоб вони у відповідний час виступили одностайно і дружньо на світову арену для остаточної переможної боротьби.

Врятований Пропор

Цей дуже дофогоцінний Пропор, що бачимо на світлині, привіз до Хусту в 1938 році Максим Бойчук. Головний Командант Організації Чорноморських Січей в Америці, як дар від ОЧС для Карпатської Січі. Однака переконавшися, що Карпатську Січ опанували руїнницькі елементи з під стягу мафії, М. Бойчук відмовився передати Пропор «командантам» з Хусту. Полк. В. Мурашкові, по виході з мадярської вязниці, пощастило перевезти його з Хусту до Німеччини, де тепер прикрашує домівку МО СГД у Берліні.

З організаційного життя

Дня 7 квітня цр. о. Прелат Др. П. Вергун відправив Службу Божу й Панаходу за Упавших і Замучених Січевиків у боях за Карпатську Україну. Каплиця була виповнена вщерть нашою молоддю і старшим громадянством. На Службі Божій і Панаході були присутні ЯВПГетьман Павло. Представники Гетьманської Управи, Союзу Гетьманців Державників і Управа Української Громади в Німеччині.

Заходами МО СГД у Берліні відбулася 13. IV. 40. Жалібна Академія, присвячена памяті визначного політичного й громадського діяча-гетьманця, Д-ра Осипа Назарука. В програму Академії склалися два реферати — Д-ра Б. Гомзина: «Життєпис Покійного й творчість» та Інж. С. Шемета: «Осип Назарук, як політичний діяч». Академія випала дуже урочисто. Подібні Академії відбулися в усіх Осередках СГД у Німеччині й Ген.-Губернаторстві.

ВЕЛИКДЕНЬ В БЕРЛІНІ.

Вже стало традицією, що свята Різдва Христового та Великодня «Укр. Громада в Берліні» обходить урочисто при спільній участі всіх членів, котрі перебувають в самому Берліні та близьких околицях. Так і цього року зійшлося на спільне свячене громадянство в великий салі «Тіргартен-гофену», щоб взаємно себе привітати та в спільній гутірці набратися нових сил для дальшої боротьби за велику національну Ідею.

Рівно в год. 13:30 прибув на салю Його Світлість ЯВПГетьман з доньками Єлісаветою та Оленою, привітаний у вестибюлю ресторану Головою Громади, полк. М. Бламаренком. При вступі на салю хор привітав могутньою піснею — гимном «Живи нам Гетьмане України», котра одразу надала сходинам урочистого характеру. Хоч у Берліні й тяжкувато зараз на Великодні ласощі, але не бракувало й крашанки й паски.

Цілий ряд тостів-привітань скріпило настрій товариства. «І чого б журистися? — говорив у своїй промові полк. В. Мурашко. Перед революцією 1917 року культурно-політичних діячів на Україні було всього кілька десятків. Проте ті десятки зуміли розгорнути працю так, що вже в січні 1918 року проглямувала Україна свою незалежність. Сталося це після двох з половиною соток літ небуття. Це значить, що при теперішньому стану українсько-культурно-політичного життя ми могли б протягом кількох днів впорядкувати власне життя... Одного треба уникати: захоплення модою. В ті минулі роки була мода на соціалізм і всі українці перли в соціалістичні партії. Виписувались цілі корпуси, навіть повіти. Зявились в Європі нові доктрини; наші сучасні «вожді» кричать, що саме для нас це підходить. І женуть українців тепер уже в іншім напрямі...»

Для українських умов потрібна власна політична ідея. Поза теорією Гетьманської Держави, не зявилася в українстві нічого власного в тім напрямі. І не зявиться, бо не було нічого іншого в минулім України...

При веселій гутірці та співах товариство «забарвилося» до пізн. вечора.

СВЯТКУВАННЯ 22-ИХ РОКОВИН ВІДБУДОВИ ГЕТЬМАНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ — 29. IV. 1918.

Фальсифікати укр. історії нової доби затемнювали досі найяснішу подію — Відновлення Гетьманської Держави на Україні 1918 року. В той День, рятуючи національну справу перед руїною тодішніх націоналістів з ІІ. інтернаціоналу, Нашадок Гетьманського Роду — Генерал-лейтенант Павло Скоропадський став Гетьманом Всієї України. Неповних вісім місяців Його гетьманування — це одинока творча доба новітнього українства.

Змінилися політичні обставини в Європі й настало для українських державників змога урочисто обходити Роковини розвитку Української Нації. Всюди, де існують хоч і найменші клітини Гетьманського Руху, відбулися сходини з відповідними рефератами, а від поодиноких Гетьманців, віддалених від організаційного життя — наспілі численні привітання до ЯВП Гетьмана, Гетьманської Управи й Управи МО СГД. В більших осередках Організації відбулися Богослуження та Академії.

В Берліні обходили Гетьманці ті Роковини в присутності Світлої Гетьманської Родини. На іншому місці містимо Слово ЯВПГетьмана, виголошене в цей день.

В Празі відбулися сходини в салі готелю «Граф». З палкою промовою виступав там принагідний гість з Krakova, підполк. В. Євтимович. На закінчення Свята, Командарм Укр. Армії Генерал-поручник Михайло Омелянович-Павленко окреслив ту величню подію в житті Української Нації змістовним словом Державника та власною поезією.

В Krakovі це Свято розпочалося Богослуженнями в Греко-католицькій та Православній Церквах за здоровля ЯВПГетьмана. Проповідь відомого патріота о. Протоієрея Волкова надала тій молитві глибокого змісту й урочитості. Вечером того ж дня Гетьманці вітали у власній домівці членів гостей.

Гетьманська Кольонія м. Varшави вперше щойно по розвалі Польщі змогла належно відсвяткувати 22. Роковини відновлення Гетьманства на Україні в своїй власній домівці при участі Членства та Гостей.

Всюди, де перебувають Гетьманці — пройшов 29. квітня в радіснім розумінні, що є тільки ОДНА УКРАЇНА ТА ОДИН ІІ ПРАВНИЙ ГЕТЬМАН.

ВЕЧІР КУЛЬТУРИ Й РОЗВАГИ.

В домівці «Укр. Громади» при Ноллендорфплац 6. зійшлося дня 1. травня ц. р. добірне українське товариство на лекцію проф. Д. І. Дорошенка: «100 літ від появи 1-го «Кобзаря».

В прекрасній реторичній формі перед зібраними пролетіла ціла доба українства, в якій виростала постати Шевченка до величини справжнього Титана. Прелегент справді таки загіпнотизував був авдиторію на півтори години.

Після докладу, полк. В. Мурашко в імені МО Союзу Гетьманців-Державників подякував прелегентові за доклад та привітав його такими словами: «Вітаю Вас Дорогий Пане Професоре, як Громадянина, котрий спокійно може оглядатися на свою довгу вже пройдену путь; вітаю Вас, як науковця-історика, котрий на стіл нашої національної гордості поклав десятки томів своїх цінних праць; та вже найщиріше вітаю Вас, як б. Міністра Закордонних справ Української Гетьманської Держави 1918 року.

Цього року сталося якось так, що Великодні Свята припали на день Відновлення Гетьманства 1918 року. Може це припадок, а може й символіка... Якось так сталося, що біля ЯВПГетьмана знайшовся Міністр Закордоних Справ. Саме той, працею якого при сучасних умовах мусіла б започатися укр. державницька праця. Може це припадок, а може й символіка... Хочу вірити, власне, в це друге та бажаю, щоб знову, як тому 22 роки, повели Ви великородженницьку українську закордонну політику, урвану безглаздям власних руйнників у Київі...

На докладі були присутні ЯВПГетьман, ЯВПГетьманова та ВПГетьманівна Єлісавета.

Замовляйте ювілейне число На Відсічі, яке присвячене 22-им Роковинам Відбудови Української Гетьманської Держави в 1918 році. — Ціна 1 РМ.

Герой

Я тим герой, що хуліганив,
Що край свій неладом губив,
Що непартійця лаяв, ганив,
За ухил злій по морді бив.

Національну думку чисту
І в Хусті мав єдине я.
Могутня, сміла, повна хисту
Була завжди рука моя.

Мій символ віри й шлях є справний.
І Бога я зробив своїм,
Творю Вкраїну вкупі з ним,
Надаючи їй вид державний.

Хоч з Хусту мусів я тікати,
Та ж хлоп лишивсь там для боїв.
Тож, буду я тепер гукати:
«О, я герой своїх країв!».

Літописець Нестор.

Комунікати

1. На терені Генерал-Губернаторства появився незнаної кондуїти осіб-няк під іменем д-ра Гляйгера, який володіє московською, польською і прав-доподібно німецькою мовами, не знаючи української. Цей д-р Гляйгер перед українським громадянством, а головно серед симпатиків Гетьманського Руху представляє себе за ВПГетьманича Данила Скоропадського, уживаючи при цьому тільки московської і польської мови.

Як видно з його неїдної поведінки, робить він це з дорученням ворожих українській державницькій справі взагалі, а Гетьманському Рухові зокрема, чинників у цілі скомпромітувати Особу ВПГетьманича й Гетьманський Рух.

Перестерігаємо українське громадянство перед цею провокацією і подаємо до загального відома:

ВПГетьманич ніколи в зустрічах з українцями ще вживає ні москов-ської, ні польської мови, бо останньої навіть не знає.

ВПГетьманич під теперішню пору перебуває поза межами Німеччини, бо воєнні події перешкодили Йому повернутися до Батьківського дому.

2. Загляду на це, що в деяких місцевостях на терені Німеччини залежить комусь на розсіванні поголосок, що ВПГетьманич стоїть на чолі УНО, — заявляємо, що ВПГетьманич ніколи не мав і не має нічого спільног з такою організацією, якою є УНО.

Берлін, у червні 1940.

Управа МО СГД.

Адміністрація часопису

„УКРАЇНСЬКА ДІЙСНІСТЬ“

переводить експедицію всієї гетьманської преси, яка виходить у Великій Німеччині:

«НАЦІЯ В ПОХОДІ», «НА ВІДСІЧ» і «УКРАЇНСЬКА ДІЙСНІСТЬ».

Передплату на ці часописи посылати:

В Райху: На «Нація в Поході» — лише на кonto пошт. щадниці в Берліні: № 153126. W. Kujim, Berlin-Zehlendorf, а на «На Відсіч» і «Українська Дійсність» — на складанки пошт. щадниці в Берліні на кonto: № 192220 für Korolyschyn Myron, Berlin W 30.

В Словаччині — на рахунок у міській щадниці в Братиславі на кonto: G. 283. Ing. Nazjuta, Bratislava.

В Протектораті — на складанки поштової щадниці в Празі на кonto: Cis. 73.610 Mykola Rossinevyc, Praha-Nusle II.

В Генерал-Губернаторстві — на складанки: «Kreditanstalt - Bankverein Filiale. Krakau. PSchA. Warschau» на рахунок: «Sender-Konto Klemens Trofimenko».

Реклямації і всяке листування в справі висилки часописів адресувати адміністрації «Укр. Дійсність»:

„Ukrainska Dijsnist“ Praha II., Mezibranská 9. Protektorat Böhmen und Mähren.

До Читачів гетьманської преси:

1. Посилаємо Вам складанки поштової щадниці для вирівнання залегlosti за одержану гетьманську пресу.

Хочете мати своє друковане слово, то не читайте його даром!

Передплачуйте наші часописи й поширюйте між знайомими. Замовляйте наперед певну кількість примірників. Не будьте післаплатниками.

Незаможні можуть просити про безоплатну висилку преси.

Тому, хто на цю відозву не прише передплати і не відповість жадним способом, дальшу висилку нашої преси припиняємо.

2.	Замовляйте у нас гетьманську літературу, яку маємо на складі:	Ціна К
	Універсалізм хліборобської ідеольгії — лист проф. Яворського	3.—
	Б. Гомзін. Кров кличе	3.—
	Скоропис — Йолтуховський О., Пам'яті Липинського	2.—
	В. Липинський як ідеольг і політик	2.—
	М. Тимофій. Хліборобський банк	5.—
	Хліборобська Україна — комплект 5 томів (50—)	30.—
	«Єдиним Фронтом», ч. 1	2.—
	Комунікат Прес. Відділу Гетьм. Управи 5. VI. 1939	4.—
	Бюлетень Гетьманської Управи, ч. ч. 3, 4, 6, 12, 13, кожне по	4.—
	«Нація в Поході», старі числа, одинарне число по	2.50
	«На Відсіч», ч. 8—9 багато ілюстроване, ювілейне число (10—)	7.50
	«Українська Дійсність» (старі числа по 2—), ч. 4 і дальші	2.50
	Проф. др. В. Бірчак, «Карпатська Україна»	10.—
	In Polen nichts Neues (руйнування укр. церков)	6.—

Ціни подано в К і без коштів пересилки. 10 К = 1 РМ.

В скобках окремі ціни для Німеччини й Генерал-Губернаторства.

Уже вийшла з друку

книжка д-ра В. Бірчака

Карпатська Україна спомини й переживання

Це перша книжка про Карпатську Україну, в якій автор висвітлює усі події без переборщень в той чи інший бік, як це досі робили інші. Переданням сумних фактів з часу творення Карпатської України, автор хоче тільки спричинитися до того, щоб українство не тільки «вчилося», але щоб таки врешті навчилося витягти належні висновки з докопаних помилок у державному будівництві й не повторяло в безконечність одних і тих самих блудів, які завжди доводять до занепаду й руїни Українську Націю.

Поручаемо кожному українському патріотові прочитати цю дуже цінну книжку, як достовірний матеріал про будування Карпатської України.

Ціна 1.— РМ.

Замовлення слати на адресу Адміністрації «На Відсічі».

Замовляйте, читайте!

НАЦІЮ В ПОХОДІ — двотижневик, орган української державницької думки	0·50 РМ
ХЛІБОРОБСЬКУ УКРАЇНУ, п'ять річників	5.— РМ
УКРАЇНСЬКУ ДІЙСНІСТЬ, орган політичний і культурно-громадський, виходить в Празі	0·25 РМ
IN POLEN NICHTS NEUES — збірка автентичних світлин і документів, що яскраво наспітлюють дикунство повоєнної Польщі в боротьбі з українством :	0·60 РМ

Усі замовлення слати на адресу:
„Na Widsitsch“, Berlin W 30, Nollendorfplatz 6-II.

Редакція колегія.

Адреса Редакції й Адміністрації: „Na Widsitsch“, Berlin W 30, Nollendorfplatz 6-II.

Друкарня Е. Віжнер, Прага XVIII